

Rabbü'l alemin katındaki İslam nedir? Nasıl ulaşılır ve muhafaza edilir (Ahsen-e takvim)? Nasıl kaybedilir (Esfele safilin)?

Kardeşlerim, inşallah bugün gerçekten İslam'ın Rabbilemin katında karşılığının ne olduğunu ve İslam deyince bu bilinci nasıl muhafaza edeceğimizi, nasıl kaybetmememiz gereğiyle alakalı inşallah bugün sohbet edeceğiz.

Rabbilemin Kur'an-ı Kerim'de öyle bir çerçeve veriyor ki; hem insanın onurunu, hem hayatının yönünü, hem de düşüşün sebeplerini tek tek aslında bizlere gösteriyor. Nitekim Rabbilemin adaleti, iyiliği ve yakınlara yardım etmeyi emrettiğini; hayâsızlığı, kötülüğü ve zorbalığı yasaklılığını bildiriyor. Bu ayet-i kerimedede aslında bize şunu söylüyor: İslam sadece inanıyorum demek değil; hayatı adalet ve ihsan çizgisinde tutmaktadır.

Rabbilemin katında acaba İslam nedir? Bu İslam'a bizler nasıl ulaşabiliriz? Nasıl muhafaza edebiliriz ya da nasıl kaybediyoruz?

Rabbilemin katında din İslam'dır. Kur'an-ı Kerim bunu açıkça bir cümleyle şöyle geçiyor: "**Kuşkusuz Allah katındaki din İslam'dır.**" (Âl-i İmrân, 19). Bu ayet bize iki şeyi hatırlatıyor: İslam, Allah'ın razı olduğu yolun adıdır. İslam yalnızca bir kimlik kartı değil, Allah'a teslimiyetin adıdır. Bir başka ayette ise şöyle buyuruluyor: "**Kim İslam'dan başka bir din ararsa, (bilsin ki o din) ondan asla kabul edilmeyecek.**" (Âl-i İmrân, 85). Yani alternatifler içinde bir seçenek değil, mesele hak yolu ve ta kendisidir.

Peki, Allahu Teala'nın katındaki İslam deyince ne anlıyoruz?

Öncelikle kalbin teslimiyeti; Allahu Teala'yı Rab olarak bilmek, O'na güvenmek ve O'na yönelik. Aklın teslimiyeti; yani hakikati aramak, doğrulu öğrenmek, batıldan sakınmak. Hayatın teslimiyeti ise namazla, helal-haramla, kul hakkıyla, aileyle, iş ahlaklıyla, komşuyla, akrabayla, yani aslında günlük hayatın tamamı ile... Kur'an'ın ifadesiyle: "**Hepiniz topluca İslam'a tam olarak girin.**" (Bakara, 208). Dikkat edin, "tam olarak". Yani parçalı değil, bir tarafından değil, ucundan değil. Bize sadece alanlarla değil, sadece ibadet saatlerinde değil; bütünüyle.

Dinimizi özetinde bir Hadis-i Şerif de şöyle oluyor, Cibril hadisi; bu hadiste Peygamber Efendimiz İslam'ı, İman'ı ve İhsan'ı tarif ediyor. Sonra da "Bu Cibril'di, size dininizi öğretmeye gelmişti" buyuruyor. Bu hadiste aslında şu ana kadar çerçeveyi anlıyoruz: İslam dış dünyaya yansıyan teslimiyet, ibadetlerin ve farzların omurgası. İman ise iç dünyadaki kök; Allah'a, ahirete, kadere iman. İhsan ise kalbin kalitesi; Allah'ı görüyormuş gibi kulluk etmek. Ve Peygamber Efendimiz İhsan'ı şöyle tarif ediyor: "Allah'ı görüyormuşsun gibi ibadet etmendir. Sen O'nu görmesen de O seni görür."

İbadetlerimizin şekli var. Peki ihsan dediğimiz durum nedir? Yani bizler ibadet ediyoruz ama nasıl ibadet ediyoruz? Namaz kılıyoruz ama nasıl namaz kılıyoruz? İhsanın fazileti burada en üst seviyeye çıkıyor.

Resulullah Efendimiz bir hadiste "Din nasihattir, samimiyyettir" diye buyuruyor. Yani dinin ruhu samimiyyetten... Samimiyyet gidince geriye sadece alışkanlıklar kalır. İnsan bazen ibadeti de alışkanlıkla yapar. Ama o alışkanlıkla kalbi beslemiyorsa içерiden yavaş yavaş boşalır. Namazlarımızı, ibadetlerimizi, yaptıklarımızı birer alışkanlık olarak yapmayalım. Ezan

okunduğu zaman Allahu Teala beni çağırıyor, karşısına çıkacağım heyecanı olması lazım. "Allahu Ekber" diye tekbir aldığımızda Kabe-i Muazzama'yı görmemiz lazım. Bunlar alışkanlıkların dışında samimiyetin, ihsanın belirtileridir. Yoksa verilenleri herkes yapıyor. Ama bizler bu samimiyeti, bu ihsanı muhakkak kendimizde görmek için çaba içeresine girmemiz gereklidir.

İnsanı en güzel biçimde yarattık diyor. Tîn Suresi'nde ana ekseni çok çarpıcıdır: "**Biz gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık.**" (Tîn, 4). Yani Ahsen-i Takvim denilen şey insanın sadece bedeni değil; aklı, vicedanı, iradesi, merhameti, adalet duygusu, hakikati arama yeteneği... Hakikati arama yeteneği. Yani insan emanet taşıyabilecek bir varlık olarak yaratılmıştır.

Şems Suresi'nde ise insanın iç dünyasını anlatan bir yer vardır. Allah nefse bir düzen verdiği, ona iyi ve kötü eğilimini yerleştirdiğini, yani nefsin arındırılanın kurtuluşu ereceğini bildiriyor (Şems, 7-9). Demek ki insanın içinde iki yol var. Bir yola giderseniz yükselsiniz, takva ehli olursunuz, arınırsınız, iyilik yapmak için yarışsınız kendinizle. Diğer yol ise aşağıya doğru gider; fücur, günah, gaflet. Aklınıza gelebilecek her türlü insanı Rabbilemin katında aşağı doğru çeken nefis. Allahu Teala insanı yaratırken iki yoldan bir tanesini seçmesi için ona bir irade vermiştir.

Ahsen-i Takvim çizgisi ise iman, salih amel ve güzel ahlak üçlüsü olarak düşünebiliriz. Tîn Suresi bize sadece "ne güzel yaratıldık" demiyor, aynı zamanda "nasıl korunur"un da anahtarını veriyor. Yani imanla ve salih amelle bu şerefî korumamız gerekiyor. Allah'ın bize verdiği insanlık onuru bende hangi davranışlarla korunuyor, hangi davranışlarla zedeleniyor? Bunları iyi düşünmek lazım.

Allahu Teala bizleri yarattı. Bizleri insan olarak yarattı, Elhamdülillah. Melekler bazen bizlere gıpta ediyorlar değil mi? Nefislerimiz olduğu halde Allahu Teala'ya yönelik oluyor, iyilik yapıyoruz, dediklerini uygulamaya çalışıyoruz. Rabbilemin "Nefisleri var, kullarım Bana yönelik" diyor. Bunun için Allah'ın bize verdiği o insanlık onurunu güzel davranışlarımıza, güzel ahlakımıza, imanımıza, salih amellerimize yukarıda doğru taşımak durumundayız.

İslam bir davettir aslında. Allah çağrıır, kul cevap verir. İslam bir yürüyüştür. Bir anda değil, adım adım. Yaratılışın çağrısı ise şöyle diyebiliriz: Rûm Suresi'nde Rabbimiz fitratı hatırlatır. İnsanın yaratılışına uygun olan dosdoğru din çizgisine yönelmeyi emreder. Aslında fitrat şudur: İnsan yaratıcıyı arar. İnsan anlam arar. İnsan ölümden sonrası arar. İnsan adaleti de ister tabii ki.

İslama ulaşmak çoğu zaman "Ben bu hayatı boşuna yaşamak istemiyorum" cümlesiyle başlar. Gayret kapısı ise bambaşkadır. Bizim uğrumuzda çaba gösterdiğimiz yollarımızı iletir gayret. Gayret çok önemlidir. Ankebût Suresi'nde Rabbimiz çok umut veren bir ilke koyar: "**Bizim uğrumuzda cihad edenler var ya, biz onları mutlaka yollarımıza ileteceğiz.**" (Ankebût, 69). Buradaki cihad sadece dış mücadele, savaş değil; insanların kendi nefsiyle de verdiği istikamet mücadeleсидir. Yani insan evetavaşlarda cihad eder ama nefsiyle de bir mücadelelesi vardır, onunla da cihad eder. Yani harama direnerek, harama bakmayarak, doğruya arayarak, hakka tutunarak, yani nefsin kolaycılığına kapılmayarak. "Beş dakika sonra kalkarım" değil mi sabah namazlarında? Beş dakika daha, beş dakika daha... O beş dakikaya kulağımıza fisıldayanı biliyorsunuz; nefis ve şeytan ikilisidir. Bizi her türlü Rabbilemine kavuşturacak, her türlü Rabbilemine yaklaşırıacak olan bu yapacağımız ameller, yapacağımız gayretler şeytan ve nefis tarafından her zaman engellenmeye çalışılacaktır.

Parçalı Müslümanlık insanı yorar. Bakara Suresi'nde "**Hepiniz topluca İslam'a tam olarak girin.**" (Bakara, 208) demişti Rabbilemin. Çünkü bu çok önemli; parçalı yaşıtan din insanı da ikiye böler. Bir tarafta inanç, diğer tarafta alışkanlıklar ve nefsin istekleri. İnsan ikiye bölünemez. İçimizdeki o huzur kaybolur. Huzurun yolu dinin tamamıyla barışmaktadır. Onun için bizler tam olarak dine kabullenip İslam'a sarılmamız lazım.

Allah'ın rahmetinden ümidi asla kesmeyeceğiz. Her yaptığımız hatadan sonra "Eş-Şafirullah" diyeceğiz, "Tövbe eş-Şafirullah" diyeceğiz. Rabbilemin merhametine, rahmetine sığınacağız. İslama ulaşmanın önündeki büyük engellerden biri de şudur: "Ben çok günahkarım, artık olmaz." Haşa. Rabbilemin ne kadardır büyük O'nun rahmeti, merhameti. Bu "artık olmaz", "benim günahım çok", "Rabbim affetmez"; bunlar nefsin ve şeytanın aldatıcılığıdır. Bizler Rabbilemin'i biliyoruz ki bizi her daim görüyor, her daim biliyor, her yaptığımı biliyor. Ama biz nefsümüz var, günahkarız; tövbe edeceğiz, tövbe edeceğiz. Ne zamana kadar? Gerekirse ölene kadar. Oysa Kur'an-ı Kerim'de "**Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin**" (Zümer, 53) diye söylüyor Rabbilemin. Bu ayet aslında dönüşün kapısını her daim açık tutuyor. Çünkü Allahu Teala kulunun geri dönüşünü, tövbesini çok sever.

Peygamber Efendimiz bir küssasında şöyle anlatıyordu: Geçmiş ümmetlerden 99 kişiyi öldüren bir adamı anlatıyor. Adam tövbe kapısını arıyor. Yani "Ben artık tövbe edeceğim" diyor. Sonra bir kişiye soruyor -ama o kişi yanlış kişidir-, "Ben 99 kişiyi öldürdüm, tövbe etsem Allah kabul eder mi?" diyor. Tabii ki bu kişi "Sen 99 kişiyi öldürdün, Allahu Teala seni niye affetsin ki?" diye söylediği zaman bu kişiyi de öldürüyor ve sayı 100'e çıkarıyor. Sonra önüne başka bir alim çıkarıyor ve alime soruyor, diyor ki: "Ben 100 kişiyi öldürdüm. Allahu Teala beni affeder mi?" Bu alim diyor ki: "Tövbe kapısı kapanmadı." Ve tövbe etme niyetiyle yola çıkarıyor. Adam yolda giderken vefat ediyor. Ama Allahu Teala'nın rahmetiyle ilgili çok güzel bir sonuç ortaya çıkarıyor. Günah büyük olabilir ama Allah'ın rahmeti daha büyütür şüphesiz. Tövbe sadece pişmanlık değil, yön değiştirmedir. Çevreyi, yolu, istikameti değiştirmektir. Dolayısıyla bu adamı affeden Rabbilemin'in merhameti sonsuzdur, çok büyütür.

Şunu deyip kendimize sorabiliriz: Ben hangi konuda yön değiştirmeliyim? Hangi alışkanlık beni aşağıya çekiyor? Bunlar kendimize sormamız, nefsimize sormamız gereken sorulardır.

Peki biz Rabbilemin'in bizi çağrırdığı bu İslam'ı nasıl muhafaza ederiz? Aslında Ahsen-i Takvim çizgisinde kalma bölümündür burası. Yani İslama ulaşmak büyük bir nimet ama onu korumak süreklilik ister. Burada en önemli şey; kalp. Çünkü Rabbilemin ne diyor? "Ben mümin kulumun kalbine sığarım." Kalp. Bir yumruk tanesi değil mi zahirde? Ama batında artık bu cümleyi, bu ayeti iyi düşünmek lazım. Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyor: "Vücutta bir et parçası vardır. O iyi olursa bütün vücut iyi olur, o bozulursa bütün vücut bozulur." İslam'ı muhafaza etmek en çok kalbi muhafaza etmektir. Niyet bozulursa amel bozulur. Kalp yorulursa ibadet ağır gelir. Kalp paslanırsa hakikat tatsız olur. Günahın pası yavaş yavaş karartan süreçtir. Yani günah işledikçe o kalp yavaş yavaş kararr. Karardıkça da işte yapmamız gereken, olması gereken şeyler yavaş yavaş kaybolmaya başlar.

Bu günahın pası, yavaş yavaş karartan süreç aslında kalbin paslanmasından bahsediyor Kur'an-ı Kerim'de, bu şekilde açıklayabiliriz. Diyor ki Kur'an-ı Kerim'de: "**Onların kazanmakta oldukları (kötülükler) kalplerini paslandırmıştır.**" (Mutaffifin, 14). Yani kul günah işlediğinde kalbinde siyah bir nokta oluşur. Tövbe ederse kalbi tekrar temizlenir. Ama bu siyahlık günah işlemeye devam ettiği sürece nokta, nokta, nokta, nokta ve kalp tam anlamıyla o noktalarla kaplandığında kapkara bir kalple karşı karşıya kalırız.

Düşüş çoğu zaman bir anda olmaz ama yavaş yavaş, kalpteki o siyahlıkların artmasıyla... Bir şeyler olmuyor gibi sanırız ama o siyahlıkları temizlemek de kolay değildir. Yani "Bir şey olmaz ya, ama o da yapıyor, sonraya bırakıyorum..." Bu cümleler gerçekten salih bir insanın cümleleri değildir. "Bir şey olmaz" diye bir şey yoktur. "Herkes yapıyor" diye bir şey yoktur. "Sonra yaparım, 5 dakika sonra yaparım, yarın başlarım"; bunlar hep ertelemedir. Şu unutmayın: Eğer ki bir hayatı erteliyorsanız bu şeytandandır. Bunu asla ertelemeyeceksiniz.

Zikir ve huzur ise kalbimizin yakıtıdır. Rabbilemin Kur'an-ı Kerim'de buyuruyor ki: "**Kalpler ancak Allah'ı zikrederek huzur bulur.**" (Ra'd, 28). Kalbin yakıtı zikirdir. Zikir sadece tesbih çekmek değil; Allah'ı unutmadan yaşamaktır. İş yaparken, konuşurken, çalışırken, sohbet ederken her daim biz Rabbilemin'in rızasını gözeterek hareket ettiğimiz zaman sürekli zikirle meşgul olmuş oluyoruz. Dolayısıyla Allahu Teala'yı zikretmekten bir an bile gaflete düşmeyeelim. Kalbimize söyleyelim: "Sen zikrini yap, sen Allahu Teala'yı an." Biz günlük rutinimize devam ettirebiliriz ama kalbimize bu alışkanlığı, bu ilmi, bu beceriyi kazandırırsak sonu çok güzel olur.

Kur'an-ı Kerim çok net bir durumdan da bahsediyor: Allah'a karşı gelmekten sakının ve doğrularla beraber olun. Ve doğrularla beraber olun. Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyor: "Kişi dostunun dini üzerederdir. Kiminle dostluk kurduğuna dikkat et." Elhamdülillah Rabbilemin bizlere böyle bir ortam nasip etti. Bizler dostluktan öte kardeşiz. Biz dostumuzu değil kardeşimizi seçtik. Diyorum ki ben; benim kardeşim, dini İslamsa ben de kardeşimin, dostumun dini üzereyim, o zaman Elhamdülillah diyorum. Bazen insan niyet olarak iyi kalır ama çevre onu yorar. Çevredekiilerin gafleti, düşüncesi, niyeti, yaptıkları bizleri de etkiler. Bazen insan ibadete niyet eder ama çevre onu gevsetir. "Beş dakika sonra, on dakika sonra, şimdi işim var, sohbet edeceğiz..." Ama aynı çatıda, aynı beraber, dostlarınla birlikte ibadet ehli insanlara beraber namaz kılarsınız, beraber Allahu Teala'yı anarsınız, beraber güzel şeyler yaparsınız. O yüzden muhafaza "tek başına dayanırmı" değil, "salihlerle beraber" olmalıdır. Onun için biz etrafımızdaki doğru insanlarla birlikte olmamız lazım. Doğru kişileri dost edinmemiz lazım. Bunlar önemli. Çünkü şeytan alehillerinin ilmi çoktut. Bizi kandırabilmesi, önumüze taşları çıkarabilmesi, engeller çıkarabilmesi onun için kolay bir durum olabilir. Her ne kadar bizler "Biz tek başımıza da bunu yaparız" desek de yanımızda dostlarımız, kardeşlerimiz olduğu sürece dimdik ayakta durabilme şansımız çok daha yüksektir.

Peygamber Efendimizin şöyle bir kışası vardı: Kaya mağaranın ağını kapatır, çaresiz kalırlar. Üç tane arkadaşı bir mağaradan içeriye girerler. Bu kışayı hatırlayacaksınız. Sonra mağaradan içeriye girdikten sonra mağaranın içeriye girilen yerine bir kaya düşer ve mağaranın ağızı kapanır. Ve dışarıya çıkamadan çaresiz kalırlar. Sonra birbirlerine derler ki: "Bizi buradan ancak Allah rızası için yaptığımız amellerle dua etmek kurtarır" diye birbirleriyle konuşurlar. Ve her biri ihlasl yaplığı bir ameli vesile ederek dua eder. Ve kaya yavaş yavaş açılır ve kurtulurlar. Aslında bu kışada şunu öğreniyoruz: İslam'ı muhafaza eden şey çok iş yapmak değil; Allah için yapmaktadır. İhlasla küçük ameller büyük kilitleri açabilir. Yaptığımız her şeyi Allah rızasını gözeterek yapmamız lazım. Allah rızasını gözeterek yapılan her şey Rabbilemin katında çok değerlidir. Çünkü bizler her yaptığımız ibadeti, her yaptığımız iyiliği, her yaptığımız şeyi Rabbilemin'in rızası için yapıyoruz. Ne diyoruz? "Ya Rabbi Senin rızan için yaptım. Senin rızan için durdum." Değil mi? Ne diyoruz namaz kılarken? "Niyet ettim Allah rızası için." Her şeyi Allah rızası için diyerek yapmak en güzel erdemdir.

Hanzala'yı belki biliyorsunuzdur, sahabeden Hanzala (ra) bazen dünyada kaldığında münafık oldum diye korkardı. Peygamber Efendimiz ona şu ölçüyü verir: "Bir saat ibadet, bir saat dünya

iş" anlamında dengeyi hatırlatır diyor. Aslında bu ne demek? Mümin dünyadan tamamen kopamaz. Ama dünya müminin tamamen yutmaz. Yani ölçü de çok önemlidir. Dolayısıyla biz dünyalık işlerimizi de yapacağız ama ahiretimizi de unutmayaçğız. Yaptığımız ama bu dünya meşguliyetleri Allahu Teala'yı unutturacak şekilde olmamalı. Yani biz yapmamız gereken ibadetlerimizi son ana bırakmayacağız. Ama yapacağımız dünyalık işlerin de bir ölçüsü olmak durumundadır.

Aslında bizim hedefimiz son nefes, değil mi? Kur'an-ı Kerim'de ne yazıyordu: "**Allah'a karşı gereği gibi saygılı olun ve ancak Müslüman olarak can verin.**" (Âl-i İmrân, 102). İslam'ı muhafaza, bugün var yarın yok değil, ömürlük istikamettir. Ve istikamet duası müminin en çok ihtiyaç duyduğu duadır.

Peki biz kazandığımız bu İslam'ı nasıl kaybederiz? Yani *Esfeli Safilin*. Tîn Suresi'nde de şöyle çok sarsıcı bir yer var: "**Sonra onu aşağıların aşağısına indirdik.**" (Tîn, 5). Aşağıların aşağısına. Çok tuhaf değil mi? İnsanın yanlışlıkla zayıflaması gibi fiziki, psikolojik gerileme. Ya da insanın ahlaken düşmesi gibi manevi gerileme. Biz bugün daha çok ikinci boyuta odaklanacağız. Yani aslında ahlaken düşmesi ve manevi olarak gerilemesi.

Aslında bu düşüşün ana yolu haşa Allahu Teala'yı unutmaktan başlıyor. Yani aslında gün içerisinde diyeBILECEĞİMİZ ibadetimize ya da Allahu Teala'yı yapacağımız olan zikirleri yavaş yavaş azaltarak ondan uzaklaşmayla başlıyor bu iş. Kur'an-ı Kerim'de "**Allah'ı unutan, Allah'ın da onlara kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın.**" (Haşr, 19) diyor Kur'an-ı Kerim'de. Allah'ı unutan insan bir süre sonra inanın niçin yaşadığını da unutur. Neye koşturduğunu da anlamaz. Ama en önemlisi neyi kaybettiğini de fark etmez. Yani gaflet. Gaflet, gaflet... Gafletten beri olmak lazım.

Bir diğer sıkıntılı durum ise etrafımızda çok sık görüyoruz; günahı normalleştirmek. Değil mi? Günahı nasıl normalleştiriyoruz? Bu o kadar kalbimize zarar verir ki; kalbimizi paslandırdıkça paslandırır. "Bu kadar da önemli değil", "zaten herkes öyle"... Ne diyoruz bir de? "Ben iyi niyetliyim." Niyetim iyi. Çok kuruyorlar değil mi bu cümleyi? Onun niyeti iyi, çok iyi bir insan. Kime göre? Ama kalp "iyi niyet" cümlesiyle değil, tövbe ve arınmayla temizlenir. Kur'an'ın "pas" dediği süreçte bu yüzden tehlikelidir. Yani iyi niyetli, iyi düşünüyor, iyi yapıyor, iyi iyi... Bu cümleler nefsin söylediği cümlelerdir. Biz halis tövbemizle temizlenerek yapmamız lazım.

Bir diğer konuda en önemli şey; farzlarda gevşeklik göstermek. Özellikle namazda. Bu çok hassas bir nokta. Peygamber Efendimiz (sav) hadisinde diyor ki: "Kişi ile şirk ve küfür arasında namazı terk etmek vardır."

Seyyidimizden:

Allahu Teala'nın bize ne kadar bu dini önem verdiği, bu dini bize ne güzel hediye ettiğini anlamak için ben size anlatıyorum. Siz de anlayın bu din ne kadar güzeldir, Rabbilemin niye bu kadar çok ehemmiyet vermiştir ve Rabbilemin niye kendi katında bu dini saklamıştır ya da bu dini niçin koruma altına almıştır anlayın diye ben anlatıyorum size.

Din, Allahu Teala'nın bize koyduğu istikamet dindir. İlk istikamet dedeniz Adem Aleyhissalatu Vesselam yaratıldığı zaman Allahu Teala'nın ona çizdiği bir yol vardır. Şöyle ki Allahu Teala dedeniz Adem'e Aleyhissalatu Vesselam'a hakikati ve hikmeti öğretti, kendi katında ona ilim bahsetti ve ilk öğrettiği Adem Aleyhissalatu Vesselam'a Allahu Teala'ya teslim olmak ve selam

eylemekti. Adem Aleyhissalatu Vesselam bu iki hüneriyle Allahu Teala'nın Selam esmasının üzerinde olmak ya da Selam sırrı üzerinde olmak ve Allahu Teala'ya teslim olmakla bütün aleme sultan, Rabbilalemin'in halifesи olmuştur.

Zaman dünyaya geldiği zaman Allahu Teala hiçbir kavme, hiçbir zümreye selam ve teslimiyeti bir arada vermedi. Her kavim kendi imtihani ile haşr oldu. Ve zamanla azıginlaştıkça onlara Allahu Teala kurallar getirdi. Ne zaman ki Allah Azze ve Celle'nin rahmet peygamberi Habibullah Muhammed (sav) yeryüzüne teşrif etti, Allah Azze ve Celle onu peygamber olarak bütün aleme verdi ve bütün aleme onun peygamberliğini kabul etti. O zaman Allahu Teala dedemiz Adem Aleyhissalatu Vesselam'a verdiği teslimiyet ve selamı, sırrını ve yükünü Muhammed (sav)'in ettiği merhamet hatırına Dini İslam'da inkişaf etti. Dini İslam, adı İslam'dır. Selam ve teslimiyetin birleşmiş halidir İslam. O yüzden Allahu Teala dedi ki: **"Bu sur benim katımdadır. İndallah dinil İslam."** (Âl-i İmrân, 19).

Ama kim benim emirlerime ve yasaklarımı uyar, ihsan makamında beni görüyormuşçasına ibadet eder ve ihlası olmak için gayret eder, adaleti yeryüzünde savunur, iyiliği emreder, kötülükten men eder, salih amel işler ama kesinlikle iman eder, beraber sabrederler, Allahu Teala'nın zikri üzerine "Sübhānallāh, Al-hamdu lillāh, Allahu Ekber" üzerine olurlar, çok az bir gaflette Rahmandan uzak oldukları zaman "Eṣṭaġfirullāh" der, Allahu Teala'nın tövbe makamına yönelirler. Allahu Teala rahmetinin büyülüğüyle onlara tövbe eder ve kabul eder. Ve hala selam ve teslimiyet onlar üzerinde olur. Ve bunlar bu halde devam ettikleri müddetçe Allahu Teala *Ahsen-i Takvim*, yani dedeniz Adem'in ilk yarattığı gün *Ahsen-i Takvim* gündür. Takvim, Ahsen-i Takvim; en iyi gün, en iyi zaman. Asıl manası o. Yani bütün zamanlar içindeki en iyi zaman, dedeniz Adem'in yaratıldığı zamandır. Allahu Teala o zamana vurgu yapıyor. "Sizi ilk yarattığınız gününe çeviririm ben" diyor Allahu Teala. **"Ahsen-i Takvim"** (Tîn, 4). Sizin ilk yaratıldığınız gün.

Ve Allah Azze ve Celle, siz tövbe edip salih amel işler, ihsan ve ihlas üzerine yaşadığınız zaman dedeniz Adem'in o ilk zamanki suretine getirir, sizi İslam üzerine eyler ve bu halde tutar. Rahman Azze ve Celle, şeytan lanetin kovulduğu gün bir makam yaratıldı: **"Eſfele Saſilin"** (Tîn, 5) makamı. Şeytan lanetin kovulduğu gün yaratılan... Yaratılan zaman demeyelim buna da; yaratılan benzerliğini işleyenlerin düşecegi konum diye tabir etmek Esfele Safilin daha güzeldir, daha akıcı olur. Kim şeytan lanetin o günü yaptığı hal ve hareketlerinde bulunursa şeytanın yolunu takip eder ve bu yolun adı Esfele Safilin olur.

Ey insanlar, ey dinleyenler ve dinlediklerini aktaracak olanlar! Kimse Allahu Teala'nın dininden daha güzel bir din yapamaz, yaratamaz. Kimse Allahu Teala'dan daha merhametli olamaz. Kimse Allahu Teala'dan daha çok tövbeleri kabul eden olamaz. Kimse Allahu Teala gibi insan hayatını en güzel şekilde düzenleyemez. Kim Allahu Teala'nın verdiği dışında, emri dışında bir yol tutuyorsa bilsin ki o yol ancak onu gaflete sürüklər, nefsini firavuna dönüştürür ve onu yok eder.

Allahu Teala'nın dini sadedir. Kolay uygulanır. Ve Allahu Teala merhametine cezb eder. Hangi yol ve hangi yöntem kişiye ağır geliyor ve Allahu Teala'dan uzaklaştırırsın o yöntem yanlışdır, doğru değildir. İnsanlar Allahu Teala'nın dinini kullanarak birçok yöntemler tayin edebilirler.

Allahu Teala buna karşılık demiş ki: **"Innēddīne indallāh il islām"** (Âl-i İmrân, 19). Ne yaparsanız yapın, bu dini ben muhafaza edeceğim ve benim katımda bu kabul görecektir. Kimse insanlara Allahu Teala'nın dininin dışında yeni bir din uyduramaz. Uyduranların hepsi helak olacaklardır. En güzel din Allah'a aittir. Ve bizler Allahu Teala'nın dinini yaşamak için Allahu Teala Resülü Muhammed (sav)'den gördüğümüz gibi ve Allahu Teala'nın bize ihsan ettiği

Kur'an'da anlattığı gibi yaşamaya gayret edeceğiz. Ne eksik ne fazla; orta yolu tercih edeceğiz. Ve Allahu Teala'nın rahmetinden ümidimizi kesmeyeceğiz. Ve bu şekilde Allahu Teala'nın cennetine selametle varacağız.

Allahu Teala size ihsan etsin, lütuf etsin. İnşallah zamanınızı aldık, hakkınızı helal ediniz.